

2009.
jan.

AKG-s magazin

Szubjektív

50Ft

60

**Megnyílt
Magyarország első
mangakávézója**

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Halpern Bence (8)

Horváth Csenge (8)

Kocsubej Alex (8)

Laczi Zsófia (9)

Rikker Zsófia (11)

Varga Dóra (8)

Vass Kata (8)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.

Budapest, Raktár u. 1.

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

<http://www.akg.hu/szsub>

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Halpern Bence:

Trillian bolt

A külön nem jelölt fotók forrása:

outnow.ch, theater.hu, libri.hu

vagy ismeretlen

Nyelves labdák, zöld ragacsok és az illatos vekker

Az adventi vásáron talán a Jam-YE cégeknél találhatunk a legérdekesebb dolgokat. Olyan termékekkel találkozhattunk, amikre nemigen számítanánk a karácsonyi készülődésben, vagy éppen semmilyen körülmények között nem számítanánk rájuk. De látszott, a cégek sok munkával, jól valósították meg elképzeléseiket, és képviselőik készségesen válaszoltak kérdéseinkre.

Először a Super Kids from the Green City zöldköpenyes szuperhősei keltették fel az érdeklődésemet. Végre egy cég, amit a kőkemény profiton kívül a bolygó védelme is hajt. Újrahasznosított termékei között találhatunk például Recycle Man-es pólót, vudubabát és füzetet is. De ki is az a Recycle Man? A csapat alkotott egy szuperhőst, akinek feladata megmenteni a világot a pusztulástól, vagyis a bolygónkat leginkább veszélyeztető dolog, a környezetszennyezés visszaszorítása. A tervek szerint sárgolyónk elszánt védelmezői képregényt is készítenek majd a hősről.

Úgy látszik, ez a sokoldalú cégek éve. Egyszerűen nem találhatunk olyan vállalkozást, melynek kínálatába ne tartozott volna legalább három termék-

Fotók: BI

család. A Game Over például fő terméke, a nyelvtanulós társasjáték mellett még ékszerekkel, dísz tárgyakkal és egyéb apróságokkal is foglalkozott. Egyébként ez a játék 6 nyelv tanulásában segít a játékosoknak. Hosszas fejlesztés után dolgozták ki, nehéz volt élvezhető, de mégis hasznos játékot alkotni. A játékmenet az Activityre hasonlít, megdobja egy saját készítésű, puha labdával. A nyelvi éveseknek ajánlják, nagyon fel tudja dobni a szótanulást.

A Calm up! azok közé a cégek közé tartozik, melyek a Young Enterprise-ok között igen gyakorinak számító ékszerekben, dísz tárgyakkban, ruházati kiegészítőkben utaznak. De jellegzetes stílust dolgoztak ki, furcsa, tekergő vonalakkal rajzolják árnyképeiket a pólókra, pár-

nákra, ékszerekre. Ezenkívül füstölőket és más, a harmóniára való törekvésben segítő cikkeket is árultak. De a nép azt rebesgeti, hogy egy illatokkal ébresztő vekkert is piacra dobnak majd.

A nem AKG-s cégek is szép tárgyakat kínáltak, kissé szolidabb kézműves termékeket, amik az adventi vásárok megszokott repertoárjába tartoznak. Nekik is örültünk, de valljuk be, az AKG-s részvénytársaságok valóban forradalmi újításaihoz képest a fantáziájuk kissé silány. Saját stílusuk vagy csak náluk beszerezhető termékek nem nagyon volt.

A cégek közül ellenben kiemelném a Slime Rt.-t, amely egy kézzel formázható, tapogatható ragacsot árult. A kellemetlen szagú, takonyyszerű anyagot műanyag poharakban „szolgálták fel”. Sajnos nem ők találták fel, régebben is létezett ilyen, de az ő ragacsuknak megvan az az előnyös tulajdonsága, hogy kizárólag akkor megy tönkre, ha beporosodik. Kiszáradás esetén néhány csepp vízzel „feltámasztható”.

Összességében izgalmas volt körbejárni a standokat, mindenkitől érdekes dolgokat tudhattam meg a termékekről és a csapat működéséről egyaránt. Már tervezem is, hogy kivel és miben fogok utazni, ha eljön az ideje...

Kocsubej Alexander

A pletykafészek

A *Gossip Girl* – avagy magyar címén *A pletykafészek* – még december végén érkezett meg kis hazánkba. A tengerentúlon hihetetlen sikereknek örvendő tinisorozat egy könyvsorozaton alapul (ittthon is megjelentek Cecily von Ziegesar *Bad Girl* kötetei), amely a Narancsvidék írójának köszönhetően lett tévés formába rendezve. Azóta, hogy 2007-ben elkezdődött, óriási rajongótáborra tett szert a műsor, itthon is rengeteget lehetett róla hallani. Eredetileg itthon a vetítési jogokat az RTL Klub vásárolta meg, ám sajnos a csatorna sehogy se tudta bepasszírozni terveit közé ezt a sorozatot, így át kellett adnia a Cool TV-nek.

Kezdjük az elején. A sorozat New York City fiatal, gazdag elitjéről és az ő mindennapjaikról szól. A központi alak egy blogger, az ún. gossippirl, aki mindig tudja ezeknek a pénzes gimiseknek a legmeglepőbb titkait, és előszeretettel közli ezeket honlapján. Rengetegen olvasnak róluk, és rengeteg ember akar szerepelni ezen a blogon – hisz ez egyet jelentene azzal, hogy ők már számítanak valakiknek. Ezeket az eseményeket pedig az ismeretlen kilétű gossippirl narrálja végig, frappáns és csipős megjegyzésekkel fűszerezve.

Az eredeti sorozatról szerintem

mindenki hallott, legalább egy kicsit. Én tavaly nyáron kezdtem el nézni, és rögtön függővé váltam, nagyon hamar le is tudtam az első évadot. Érdekesek a karakterek, gyorsan történt minden, pörögtek az események, és nagyon érdekelt, mi is fog történni a szereplőkkel a következő részben. Viszont valahogy ez nem jön át a magyar verzióban, sőt. A gimisekről szóló filmeket, sorozatokat nagyon gyakran le szokták rontani a fordítók, de azt kell hogy mondjam, újra meg újra meg szoktak lepni, hogy pontosan mennyire is képesek lerontani. A *Gossip*

Girl esetében azt kell hogy mondjam, nagyon.

Az összes karakter személyiségét teljesen elvették, és helyette nagyon közönségessé, ripacskodóvá változtatták őket, akik egyáltalán nem szerethetőek, és nem lehet velük azonosulni. A már korábban említett gossippirlből például pletykacicát kreáltak a kedves fordítók. A szinkronhangok pedig szokás szerint nem nagyon passzolnak a karakterekhez, de ezen már nem is tudok meglepődni. Lehet, hogy ez annak, aki még soha nem látta az eredetét, nem tűnik fel, de higgyétek el, a kettő között fényévnyi

különbségek vannak. Az egyetlen módja, hogy kiküszöböljétek ezt, az az, hogy valamilyen úton-módon eredeti nyelven, magyar felirattal nézzétek az epizódokat. Én is ezt ajánlom, biztos sokkal jobban fogjátok élvezni a sorozatot. Remélhetőleg, ha kiadják DVD-n, újra fogják szinkronizálni (de végül is azt is mindig át lehet állítani feliratosra).

Vass Kata

Gossip Girl (A pletykafészek)
Cool TV, vasárnap 14:55

10 ok, amiért irigylem a hetediket

Én, a nyolcadik évfolyam tanulója, szörnyű tényekkel fájdtom a fejem. Úgy döntöttem, megosztom másokkal is súlyos problémáimat. Én, aki ugyan már nagy nyolcadikos vagyok, sajnos eléggé megszoktam azt, hogy hetedikes körülmények vesznek körül. Tudják, azt, hogy mi vagyunk a legkisebbek, akikre a legjobban figyelnek, meg az efféle kiváltságokat. És akkor idejön egy gyerekhadserég, és letaszít bennünket fényes trónunkról. Eddig mindenki ránk figyelt! Ejnye-ejnye! De most mintha ez a figyelem elkalandozna rólunk egy kicsit a földszintre, ott is a hetedikes kisiskolába. Kimondom kereken: irigylem a hetediket! Okok, melyek ehhez

a véleményhez vezettek: nos, az egész azzal kezdődik, hogy ők a földszinten, mi meg a negyediken. Ha valaki ebben nem fedezte volna fel a bibit, akkor közlöm: nekik körülbelül 10 lépcsőt kell megtenniük, nekünk meg tízszer annyit. És engem az a tény sem nyugtat meg, hogy nekünk lesz izmosabb a combunk. Aztán, a „közös” teraszt teljesen igénybe veszik, lehetetlen arrafelé létezni. Az ebédlőben összevissza tolakodnak, és ha véletlenül a hátad mögött ülnek, úgy ordítanak, hogy megsüketülsz. És ez még nem minden. Mert hogy a kupactermeik is sokkal nagyobbak, mint a mieink, holott mi sokkal többen vagyunk. Sokan azzal érvel-

nek, hogy milyen jó nekünk, hogy van légkondicionáló az osztályokban. Csakhogy nálunk az emeleten sokkal melegebb is van, mint náluk, a földszinten. Az év végén ők megválaszthatják, hogy miből vizsgáznak, mi meg már nem. Igaz, hogy tavaly nálunk is így volt, de idén már nem, úgyhogy nyugodtan ezért is irigyelhetem őket. Aztán csak szimplán azért, mert ők az örök üldözöink, akik nem hagynak megnyugvást egy percre sem, mert követnek minket osztályról osztályra. Az sem fair, hogy a hetedik könnyebb, mint a nyolcadik. Az pedig igazán nem szép tőlük, hogy amikor nekünk jótékonysági témahe-

is kézműves dolgokat készítenünk, elorozva tőlünk a nemes alapanyagot. Nem igaz az sem, hogy szebb fát készítettek nálunk. Fel nem foghatom azt a tényt, hogy nekik sokkal kevesebb hosszú kell leüszniük az uszodában, mint tavaly nekünk kellett. És azt sem értem, hogy hogy lehetnek ilyen szerencsések, hogy ilyen kedves, aranyos, megértő, segítőkész, barátságos, elnéző, okos, sportos és menő évfolyamot tudhatnak maguk fölött (rólunk van szó). Hát, ezért vagyok én irigy, és a nyolcadikosok nevében követelem, hogy kapjuk meg a nekünk járó figyelmet! Köszönöm szépen!

Horváth Csenge

Egy újabb nyitósiker története

Egy éve Csikós Panka, a Sz subjektív lelkes, mindig mosolygós írója azzal a kéréssel keresett fel, hogy az általunk szervezett hetedikes nyitótáborról meséljek neki. Az interjú elkészült, a cikket megírta, és pár hét múlva már olvashatta is az AKG újságolvasó közönsége. Mikor egy évvel később megtudtam, hogy Pankáék pályázata lett a befutó, már rögtön tudtam, hogy immáron lelkes sz subjektíves egyénként megragadom e páratlan lehetőséget, és (igaz, most a diktafon másik oldaláról) újra beszélgetni fogok Pankával.

Sz ub: Gondoltad volna tavaly, amikor te faggattál engem a nyitótábor szervezéséről, és még lázas pályázat-írásban voltatok, hogy egy évvel később a ti ötleteitek ragadják meg leginkább a patrónusokat?

Panka: Az elején mindenki azt mondta, hogy az ő csapata fog nyerni, később pedig jött egy hullámvölgy, és mindenki úgy gondolta, hogy tuti nem ők nyernek. A végére pedig már nagyon nem tudtuk, hogy ki lesz a győztes.

Sz ub: Hány pályázat közül választhattak a tanárok?

Panka: Öt pályázat volt.

Sz ub: Az eredményhirdetés után keletkeztek konfliktusok a többi indulóval, amiatt, hogy végül a ti pályázatotok nyert?

Panka: Nem igazán. Semmi komoly dolog nem volt. Persze

az eredményhirdetésnél mindenki sírt, mert csalódott volt, de később nem.

Sz ub: Mi volt a kerettörténet?

Panka: Nagyon fontos szempont volt, hogy ne legyen a tábor egy verseny, inkább ismerkedésről és csapatépítésről szóljon. Így végül azt találtuk ki, hogy hat bolygó népe ellátogat egy hetedik bolygóra, ahol közös kultúrát kell kialakítaniuk.

Sz ub: Hová szerveztétek a tábort? Maradtatok a jól bevált, állatvilágában gazdag Bérnél, vagy más helyszínt választottatok?

Panka: Nem Bérrre mentünk, Kisinóca szerveztük a tábort.

Sz ub: Hányan voltak a csapatban?

Panka: Tízen.

Sz ub: Az eredeti csapattal mentetek Kisinóca-ra vagy vál-

tozott az összetétel?

Panka: Minden maradt az eredeti. Tízen kezdtük el és fejeztük is be.

Sz ub: Hogy ment az együttműködés a táborban a csapattagok között, akadtak nehézségek?

Panka: Nem egy baráti társaságból alakult ki a csapat, de nagyon jól össze tudtuk dolgozni. Főleg a tábor előtti héten és a táborban, ott már mindenki ugyanannyi erőt fektetett bele. Persze voltak azért kisebb konfliktusok, de ez a hetedikeseknek szerintem nem tűnt fel.

Sz ub: Nem okozott nehézséget a rengeteg hetedikes kezelése?

Panka: Nem, általában szót fogadtak, de mindig ott voltak a patrónusok is.

Sz ub: Nálunk problémát jelentett, hogy túl sok programot terveztünk, és többre nem jutott idő. Veletek is előfordult, hogy nem pont úgy alakultak az események, mint ahogy azt korábban megterveztétek?

Panka: Nálunk meg éppen kevés program volt, szóval minden pályázatban leírt prog-

ramot megszerveztünk, és még plusz játékokat is kitaláltunk a helyszínen.

Sz ub: Mit tanácsolnál a mostani 9.-eseknek a szervezéshez?

Panka: A legfontosabb, hogy jó csapatot válasszanak. A sértődések nagyon el tudják rontani az egészet.

Érdekes volt számomra ez a beszélgetés, néha úgy éreztem, mint a „valahai” önmagammal beszélgetnék, egy lelkes lánnyal, akit még mindig büvöletében tart a tábor, ami csapata és saját eredménye és sikere egyaránt. Panka azt mondta: „Egyszerűen imádtam csinálni a tábort”, és én ezt teljesen megértem.

Elsősorban a most pályázó 9.-eseknek, de más alsóbb évfolyamoknak is azt tanácsolom, hogy dolgozzanak eleget a pályázattal és fektessenek bele elegendő energiát, mert tényleg egy felülmúlhatatlan élményben lesz részük a szervezőknek.

Rikker Zsófia

Bankrablás és túszejtés

Gondolom, mindenki hallott már valamennyit a január 13-án történt bankrablásról, mikor is egy napszemüveges férfi 14:30 körül kirabolt egy Erste bankfiókot a Flórián téren. A biztonsági őrnek enyhébb sérüléseket okozott, amikor elvette a pisztolyát, és azt az egyik alkalmazott fejéhez szorítva lépett ki az utcára. Ezt követően a túsztát elengedte és a pisztolyt eldobta, majd bemenekült egy 10 emeletes panelházba a Miklós utcában. 15:30-kor még gyanútlanul sétálgattam az iskolában. Szubjektívre megérkezve azt láttam, hogy szerkesztőtársaim az ablakra tapadva figyelik az utcát. Megkérdeztem, hogy mi lehet olyan érdekes, erre ők azt mondták, hogy bankrablás történt, és egy közeli házba menekült a rabló. Nekem erre, ahogy szokott, rögtön beindult a fantáziám (túszejtés, gyilkosság...). Mivel ez egy jó cikk témának ígérkezett, úgy határoztunk, hogy jobban utánajárunk a dolgoknak. Bementünk a hetedikesek kisiskolájába, ahol páran az eseményeket szemlélték, mi is csatlakoztunk hozzájuk. Az ablakból nem sokat lehetett látni, csak az utcán álló rendőröket és a tömeget a ház előtt. Én egyből ki akartam menni a helyszínre, mivel itt van egy köpésnyire, de a többiek túl veszélyesnek találták, így inkább csak a tévén, az ablakon és az interneten keresztül követtük az eseményeket. Továbbra sem derült ki sokkal több, talán csak annyi, hogy kommandósok vizsgál-

ják át a ház minden egyes helyiségét, de még nem találtak semmit. Mi közben fogadást kötöttünk, hogy vajon megtalálják-e az elkövetőt. Egészen jó hangulatot teremtettünk a történetek ellenére. Hallottunk terjengeni olyan pletykákat, hogy a tettes gyilkolt is, vagy hogy van vele egy másik női túszt is, de ezek nem bizonyultak igaznak. Ezalatt mesterlövészek érkeztek a szemben lévő ház tetejére. Végül 5 óra körül rászántuk magunkat, hogy kimenjünk a helyszínre, mondván, hogy ennyi idő elteltével már nem lehet veszélyes (bár a rablót továbbra sem találták). Mikor már az utcán voltunk, és éppen rendőrök mellett haladtunk el, hallottuk a rádiójukból, hogy a tettes állítólag átugrott egy másik ház tetejére (továbbra is rejtély számomra, hogy ezt hogy csinálhatta). Mikor odaértünk, egy csapat kommandós éppen elment, de a rendőrök még továbbra is a házat járták. Láthattuk a sok közvetítőköcsit és a tömeget a ház körül. Amikor közelebb merészkedtünk, észrevettük, hogy a ház ajtaja be van törve, vagyis itt ment be a rabló. Pár fotót is csináltunk, de lévén, hogy nagyon hideg volt, és nem tudtunk meg semmi többet, ezért mindenki ment a saját útjára. Azután már csak a hírekből értesültünk róla, hogy az elkövetőt nem találták meg, és ez azt jelentette, hogy Rikker Zsófi és én megnyertük a fogadást.

Laczi Zsófia

Kedves Tudod Te Ki!

Levél aggasztó problémákról

ÉN, a pomázi lejtők kábeltévével és ÉjdzsBiÓ-val rendelkező úri kisasszonya azért írok most Neked, kit soha nem nevezünk nevén, mert igen el vagyok keseredve. Én, ki „elég ritkán” kapcsolom be a televíziót (akkor is csak soha nem apadó sorozatfüggőségem uralkodik el rajtam), csalódva tapasztalom önnön önmagamon, hogy akkor hogy is van ez.

Kezdjük ott, hogy a 135 forintos műsorújság szerint szerdán, pontban 21:40-kor kezdődik el az a bizonyos sorozat, melyért ölnék, ha tudnék. Nevezzük nevén, hogy ne legyünk bátortalanok: ez bizony a Doktor House. De. Nem ez a probléma. Hanem. Amikor kedves arcomat a képernyőre csüggesztem, ujjaimat érzékenien a távirányító 6-os gombjára illeszttem és működésbe helyezem ama nagyon drága televíziót, amit még 2000 előtt vásárolt a drága papa és mama nagy viták folyamán, akkor bizony igen előnti egyébként oly lágy szívemet a düh. Hogy miért?

Hát, kérem szépen. Én, Pus-kás F. Krisztina, született Budapest 1991.06.28., nem vagyok kíváncsi a „Venis Oxi Eksön” feltüntetett képességeire 21:43 perckor, szerda este! Továbbá nem érdekel, hogy a „celebek” hogyan robbantják fel a konyháikat primitívebbnél primitívebb megnyilvánulásaik közepette. Nekem

SZÜKSÉGEM van Doktor House-ra, akkor, mikor írják hogy van. És nem 21:48-kor, mikor csillogó, frissen mosott szőke hajszálaimat már mind kitépkedtem, és átkozom azt, ki a tévéújságot készítette. Pedig nem az ő hibája, kérem szépen.

Problémaként merül fel még az a hatalmas, gigantikusan nagy úr, melyet akkor érzek limbikus rendszeremben s jobb pitvaromban egyaránt, mikoris a legizgalmasabb részt félbevágva jön a REKLÁM. Miért?

De ennyi nem elég. Ebben az országban a kereskedelmi televíziók elhatárolták, hogy tönkretesznek minden élő s holtat. Nem egyszer, kétszer, de (előre összeesküdve a mindenféle akciós felvágottakat és WC-öblítőket értékesítő reklámmenedzserekkel) HÁROMSZOR is félbeszakítják az ÉN egyetlen sorozatomat olyan idegesítő, irritáló, katasztrofálisan igénytelen, affektáló és értelmetlen, megalázó, lekezelő, mondanivalótól mentes, pénzhajhász, lesújtó, egyszerűen pazarló reklámokkal, hogy valahol mélyen elerednek ópomázi könnyeim.

Az nem elég, hogy egyébként olyan minősíthetetlen műsorok vannak, amilyeneket el sem hiszek, de hogy sem a pontos kezdés nincs betartva, se nem nézhető a sorozat (vagy film) az állandó reklámok miatt, az szerintem felháborító. Más, kevésbé kulturált helyeken

erre azt mondják, hogy, idézem, „szar”. És nemcsak az egyik kereskedelmi csatorna. Tulajdonképpen az összes. Ami nem „szar”, azért pedig „fizetni” kell. Fizetni a drága papa és mama nehezen megkeresett vagyonából, ami ugyebár mindig jobban fáj. Tehát. A lényeg. Én. El.

Vagyok. Keseredve. Valaki csináljon már valamit, mert más, károsabb szenvedélyek után nézek, ha ez így folytatódik, annak pedig nem lesz jó vége. Hát ennyit szerettem volna közölni.

Tisztelettel: Én.

Puskasflora

Mélyen tisztelt „Én”!

Megoldás a problémákra

Olvastam panaszait csatornánkkal kapcsolatban, és úgy éreztem, kötelességem válaszolni önnek, és átvennem a „Tudod Te Ki” szerepét. Mi, az alkalmazottaink és én, mindent megteszünk az ön szórakoztatásáért. Csatornánk változatosabbnál változatosabb műsorokkal kápráztatja el nézőit. Nagyon meglepett hát az ön levele. Úgy érzem, nem szolgáltunk rá egy ilyen jellegű panaszáradatra. Hogy miért nem? Megmagyarázom. Nos, úgy vélem, rosszul hiszi, hogy nem a tévéújságok a hibásak. Igenis ők a felelősek a „később kezdett” műsorért. Képzelve csak el, hogy ezek a gonosz újságok direkt 8 perccel hamarabb írják ki a műsort, hogy az ön és más kedves érdeklődőink idegeire menjünk az egyébként szerintem nagyon hasznos reklámokkal. Sajnos ezt csak úgy lehet megelőzni, ha 8 perccel később veszi fenséges kezecskéjébe a távirányítót, ujjával egy határozott mozdulattal tévébenyomja a hatos gombot, és piroszposzgás arcát a képernyő felé fordítja. Ha ez mégsem sikerülne, és véletlenül előbb kapcsolná be a készüléket, amíg még a reklám tart, próbáljon meg elfordulni, és képzelje azt, hogy még csak 1 perce vár. Hatásos lesz, meglátja. Említettem már levelemben, hogy mennyire fontosnak találok a reklámokat. Hogy miért? A válasz roppant egy-

szerű. Mikor film közben beteszünk egy reklámot, akkor az két ok miatt is az önök javát szolgálja. Az egyik ok, hogy a tévé előtt ülve várják sorozatuk folytatását, és közben a reklámokat nézik. Ez pedig azért jó, mert sok érdekes tudnivalót megtudhatnak belőlük. Például – hogy csak egy példát mondjak – a „Venis Oxi Ekszönből” megtudhatja, hogy az előzőleg leevett kedvenc pólóját melyik folt-tisztítóval tisztíthatja ki. Sajnos ebből a példából is látszik, hogy mennyire nem látott még reklámot, mert akkor tudhatná, hogy a Venish-t, azt nem így írják. Ha viszont a reklámok önt kórosan nem érdeklik, akkor még mindig választhatja a másik verziót, amikor is fontos tennivalókkal tölti a reklám idejét, azaz a vécéfülkében vagy a tűzhely mellett, vasalással, házimunkával, tanulással és még annyi dolgot sorolhatnék. Annak pedig, hogy a filmeket mindig a legérdekesebb résznél szakítjuk félbe, nyomós oka van. Képzelve el, hogy azok számára, akiknek a vérnyomása nincs a helyén, vagy egyszerűen csak eléggé izgulós fajták, nagyon veszélyes az ilyen részek gyors lebonyolítása. Lehet tőle kapni szívinfarktust vagy agyvérzést, és más ehhez hasonló borzalmas betegségeket. És mivel az egészségügyi ellátás nem a legjobb nálunk, csatornánk kiemelten fontosnak tartja a

megelőzést. Az önök egészsége nagyon fontos számunkra, úgyhogy kénytelenek voltunk reklámjainkat a legizgalmasabb részekbe betenni. Így lehiggadva a kedves öblítőn és akciós parizereken, valamint más kedves reklámjainkon, stresszmentesen várhatják a folytatást. Nos, a műsorokról annyit, hogy mélyen sértőnek éreztem, ahogy minősítette őket. Úgy érzem, hogy egy olyan ember, mint ön, kisasszony, nem tudhatja pontosan, milyen is egy jó műsor. Maga állította levelében, hogy csak este 21:40-kor ül le a tévé elé. Ez roppant kevés ahhoz, hogy vélemény nyilvánítson csatornánkról. Valószínűleg az ön esetében még nem beszélhetünk káros (?) szenvedélyről. Jobb, ha elmagyarázom. Nos, kutatások bizonyítják, hogy a családok 99%-a, miután hazaért, 2 perccel belül bekapcsolja a tévét. Statisztikai adatok szerint nagy számban a mi remek csatornánkat választják. Ön ettől még nagyon

távol áll, de íme, néhány tanács, hogy hogyan lehet függő:

1. Először kapcsolja be a tévét csak egy pár perccel hamarabb, mondjuk 21:35-kor, majd egyre korábban, míg el nem érkezik addig, hogy amint hazaér, azonnal bekapcsolja.

2. Gyakorolja, hogyan kell egyfolytában nézni a képernyőt, esetleg ha nagyon utálja a reklámokat, egy pár percre elfordíthatja gyöngéd arcát, és gondolkozhat másról, de el ne felejtse, hogy tévét néz!

Amennyiben Ön a fentiek szerint jár el, és a tévékészüléke túlhevülés miatt meghibásodik, biztos lehet benne, hogy jó úton halad a függőség felé. Mindezek után, ha még mindig van mit elmondania csatornánkról, szívesen várom levelét a jövőben. Biztos vagyok abban, hogy véleménye fantasztikus csatornánkról teljesen megváltozik majd.

Üdvözlettel: Tudod Te Ki.

Horváth Csenge

Megnyílt Magyarország első mangakávézója

Japánban a képregényolvasás már egyfajta nevelési eszközzé vált, így érthető, hogy minden korosztály számára megtalálható a legérdekesebb manga, azaz japán képregény. Mivel Japánban elég népszerű dolog ilyen képregényeket olvasgatni, azonban a pénztárcájuk nekik sem kifogyhatatlan, kénytelenek voltak más eszközökhöz folyamodni – így születtek meg a mangakávézók.

Régebben még „A manga” című kiadvány kapcsán kerültem kapcsolatba valamelyik álmatlan éjszakám alatt a mangakávézókkal. Ezeknek a kávézóknak igazából csak egyetlen közös tulajdonságuk van, hogy lehet bennük mangát olvasgatni, amit lekapsz a könyvespolcra, és hogy van valami óradíj. A mangakávézók szolgáltatásai nagyon különböznek. Egyikben csak a lényeg van meg, tehát az olvasás, a másikban pedig kávé szolgál fel, kivásalják az ingedet, külön fülkét kaphatsz, és már nemcsak mangát olvasni, hanem animét nézni is lehet.

Így, amikor meghallottam, hogy mangakávézó nyílik, nagyon megörültem, még ha ilyen szerény is. Hosszas tömegközlekedés után a Rákóczi út 54. szám alatti Rákóczi Centerbe belépve és a galériára felsétálva megláttam az

üzletet. Igazából a mangakávézó a Trillian nevű képregénybolt mellett helyezkedik el, ugyanis a két üzletnek a tulajdonosa egy és ugyanaz a személy. Amikor beléptem, láttam, hogy egy szerényebb típusú kávézóval van dolgom, az üzletvezető átnyújtott nekem egy tájékoztatót, amiben le voltak írva a szabályok és a tarifák, miszerint az első óra 400 forint, és minden további 15 perc után is fizetni kell még. Egy óránál többet egyhuzamban szerintem még nehéz itt eltölteni, mivel a magyar nyelvű mangák választéka nem olyan nagy, de aki tud angolul, az valószínűleg eltölthet még ezen túl is kellemes perceket. Igazából, amikor az ember belép a függönyön keresztül, szemébe tűnik a még üres fal, amire terveznek dekorációt, és a rendkívül kényelmes babzsák fotelek. Majd észrevehet-

jük a polcot, amiről levehetjük képregények sokaságát, és olvasgathatjuk. Nagyon tetszettek még az aranyos karakterek a plafonon, mindegyikük más-más arckifejezéssel nézett felénk. Következzék az interjúm a Trillian képregénybolt üzletvezetőjével:

Szubjektív: **Honnan jött az ötlet, hogy egy mangakávézót csináltok?**

Trillian: Japánban illetve külföldön is vannak ilyen mangakávézók, tehát maga az ötlet, az nem egy olyan világmegváltó dolog. Egyszerűen azt gondoltuk, hogy Kelet-Európában is meg lehet ezt próbálni. Aztán meglátjuk, hogy sikerül-e.

Szubjektív: **Melyik korosztály jár leginkább a mangakávézóba?**

Trillian: Elsősorban természetesen mangarajongó lányok 14 éves kortól 20 éves korig, meg természetesen még mások is, de a látogatók 80%-a azok a fiatal mangarajongó lányok.

Szubjektív: **Milyen nyelven**

olvashat a látogató mangákat?

Trillian: Jelenleg magyarul, angolul és japánul, de német mangák is lesznek. Sőt, talán még franciák is.

Szubjektív: **Milyen mangaműfajok találhatóak meg a kávézóban?**

Trillian: Minden mangaműfaj megtalálható, kivéve természetesen a pornó, mert az fölösleges, tehát ilyen nincs. Amúgy minden megtalálható, a shounentől a shoujoig (ez a japán fiú és lány manga neve – H.B.).

Szubjektív: **Milyen további változások lesznek a kávézóban?**

Trillian: A kínálat majd csak jövőre fog bővülni, tehát ha megmarad a kávézó, ha van piaca és életképes. És még a dekoráció fog elkészülni.

**Halpern Bence
(King Kong)**

Trillian CMA Képregénybolt
1074, Budapest, Rákóczi út. 54.
Rákóczi Center, 12. üzlet

Nem ér a nevem

December 12-étől fogva a Viasat3 műsorát egy új félórás vígjáték színezi be, a *Nem ér a nevem*. A sorozat alaptörténete leginkább a brazil szappanoperák világát idézi, hisz a főszereplő, Samantha nyolcnapos kómából ébredve találja magát a kórházban, ahol azzal szembesül, hogy amnéziás lett. Ez még talán a kevésbé sokkoló tény, hisz minél többet tud meg múltjáról, annál inkább döbben rá arra, hogy milyen rossz emberként élte eddig életét.

Bármiféle emlék nélkül élni elég nehéz. Samanthán is lát-szik ez, ahogy lassan összegyűlnek az életének darabkái, és megtudja, hogy a szüleiivel szörnyű kapcsolata van, az egyik régi barátjával borzalmasan viselkedik, és jószívű barátjával, Todd-dal nem is törődik. Sam próbálkozik kedvesebben viselkedni, ám ez teljesen meghökkenti legjobb barátját, Andreát, aki a régi énjéhez hasonlóan felszínes és beképzelt. Végül a lány annyira kétségbeesetten szeretne tanácsot kapni valakitől, hogy

elkezd a portással beszélni a gondjairól, aki viszont egyértelműen nem kedveli Samet.

A sorozat humorforrása az, amikor egy-egy epizódban Samantha rájön valami újra magával kapcsolatban, legyen az a munkája, vagy hogy mit szeret enni. Ezekben a részekben a visszaemlékezéseken keresztül térképezhetjük fel a főszereplő régi énjét, tulajdonságait, tetteit.

A műsort üdítő humora és kedves szereplői mellett a nagyszerű színészgárda teszi élvezhetővé, amelyben rengeteg

ismerős arc lelhető fel más sorozatokból. A főszereplőt napjaink egyik legszerethetőbb színésznője, Christina Applegate (*Egy rém rendes család*) alakítja, a portást Tim Russ (*Star Trek: Voyager*) személyesíti meg, Samantha édesanyját Jean Smart (24) adja elő, a sznob legjobb barátó szerepét Jennifer Esposito (*Related*) játssza el, az édesapát Kevin Dunn (*Bette*) jeleníti meg, a

régi, hűséges barátót Melissa McCarthy (*Szívek szállodája*) alakítja és Sam barátjaként Barry Watson (*Hetedik mennyország, Miért pont Brian?*) lát-hatjuk a képernyőn.

Vass Kata

*Nem ér a nevem
(Samantha Who?)
Viasat3, péntek 22 óra után*

Klamm háborúja

Szása felakasztotta magát. Hogy mi ennek az oka és mik a következményei? Arról a továbbiakban olvashatsz.

Klamm tanár úr előző évben nem adta meg a kettést Szásának, pedig az érettségijéhez már csak ez kellett volna. Szása felakasztotta magát elkeseredésében. A VII. osztály hadat üzen a tanár úrnak, hogy az bocsánatot kérjen tőlük e gonosz cselekedetért. Nyugodtan indul az óra, a táblára Goethe nevét írja fel Klamm, aztán hirtelen eldobja a krétát, és elkezd mesélni. Mesélni és mesélni, de egyáltalán nem az órához kapcsolódó dolgokról. Eleinte csak a tanárokról írt naplóját mutatja be az osztálynak, nem túl hízelgő ez a számadás sem. A diákokkal való kapcsolatának elemzése eleinte humorosnak tűnik, a megszkott dörgedelmeket halljuk, majd egyre kényelmetlenebbül

érzi magát az ember. A padokban mocorgás támad, érezni lehet a feszültséget.

Az idő múlásával már Klamm szemszögéből néztem a tanítást, az iskolát, együtt tudtam érezni a tanárokkal, teljesen beleéltem magam a helyzetükbe. Különösebbnél különösebb helyzetekbe csöppenünk.

Klamm reggele egy végtelennek tűnő rémálom. A néző azt sem tudja, mikor hol tart a tanár úr, hiszen néha egészen nyugodt, máskor az örület határán imbolyog. Számomra ez a darab elsöre nehezen érthető, elvonatkoztatott, bonyolult volt. Az indulatok, az érzelmek ereje volt az inkább, ami magával ragadott.

Menjetelek el a Kolibri Pince-színházba, és ott néztek meg ezt a darabot, ígérem, hogy nagyon fog tetszeni. Ennek több oka is van. Az első, hogy egy aprócska terem az egész színház, egy kis pince, ahol

csupán egy asztal, egy tábla és a padok vannak. A nézők beülhetnek a padokba, ismét iskolásnak érezhetik magukat, ha már felnőttek. A darabot egyetlen ember, egyetlen örült ember játssza el, méghozzá Scherer Péter. Borzasztó érdekes látni, ahogy a padokban ülő „diákok” és a még a hátrébb ülő nézők is látják minden izzadságcseppjét, minden mozdulatát közelről. Ez a színház szinte tapintható, letaglóz, nem hagyományos színházi élmény. Érdekessége a darabnak, hogy osztályterem-színház formájában is megtekinthető, az előadás meghívható a középiskolákba is, ahol az osztály saját tanterme nyújtja a színpadot.

A darab után ott lehet maradni, kérdezni a színésztől. Ha pedig ezt nem szeretnénk, még beülhetünk egy forró teára a hangulatos teaházba. Ajánlom mindenkinek!

Varga Dóra

*Klamm háborúja (monodrámá)
Kolibri Pince-színház
Rendező: Novák János
Színész: Scherer Péter*

Karácsony? Jaj, ne, már megint...

December közepe felé viszonylag sok emberrel megesik, hogy a karácsonyi terhek a nyakába zúdulnak, és úgy gondolja, az egész egy felesleges puccparádé, aminek semmi értelme. Már-már azt is lehet mondani, hogy nagyobb a füstje, mint a lángja. Heteken, sőt hónapokon át észveszejtően készülődünk erre a pár napra...

Az imént ehhez hasonló érzések kerítették hatalmukba. Hogyan jutottam el ideig?

Az egésznek az alapja, úgy érzem, és a karácsonyi mizériára azért koncentrálok mindenki olyan intenzíven, mert bizonyos kereskedői köröknek ez az érdekük. Remek marketinget kreálnak az ünnepnek és saját termékeiknek (mellesleg hatalmas hasznot húznak belőle). A fogyasztói társadalomban sikeresen összemósodik a karácsonyi ajándékozás szokása az óriási méreteket öltő vásárlási kényszerrel. Szóval az embereknek kapóra jönnek az ilyen-olyan tárgyak, mivel megvásárolt ajándékokkal próbálják kinyilvánítani a szeretetüket.

Mindeközben nem szabad elfelejteni, hogy a saját kezűleg készített személyes ajándékok sokkal „értékesebbek”, mert egyediek, és egyszerre van jelen bennük az is, aki készíti, és az is, aki kapja (például Mari isteni házi sütije, a Csenge által kreált, csodálatos, személyre szabott álarc, Sasa szépséges képkerete... stb.).

Elsősorban nem a (sablon) ajándékozás a fő problémám. Az időzítés és a tálalás a legaggasztóbb számomra. Meg is osztom tapasztalataimat az olvasóval.

Október közepén egy nagyobb áruházba belépve karácsonyi „gyönyörúségek” dömpingjével találtam magam szembe. Minden csil-

log-villog, karácsonyszag, angyalka, Mikuláska, minden „szépség”, amit az ember kívánhat. Októberben karácsony? Úristen... Az első megrázkódtatások után folytatom izgalmas utamat, igaz, sokkos állapotban lévő, ámde mindenre elszánt vásárlóként. Megpróbálom átverekedni magam a szebbnél szebb műanyag, éneklő Mikulásokon és a csillogó szánt maguk után húzó, felismerhetetlenségig eltorzított szerencsétlen rénszarvasokon, nem is sejtve, hogy a java még hátravan.

A felháborodottság legmagasabb fokát is sikerül elérni, amint megpillantom a nélkü-lözhetetlen, a mesés szép műfenyőt, ezúttal piros és fehér színben pompázni. És hogy mi a legszomorúbb? Hogy előfordulnak olyan elvetemült, sajnálatra méltó egyének, akik szívből jópofának tartják ezeket a – már bocsánat a megfogalmazásért – giccseket, és elkezdnek az örök favorit műanyag, éneklő Mikulással táncolni. Miután továbbállnak, könnyes búcsút vesznek, és később komoly lelki válsággal küszködnek, azon töprengve: „de kár, hogy nem vehettem meg, annyira édes volt...” (igaz történet alapján). Komolyan mondom, mindjárt sírok...

Úgy gondolom, a karácsonyi dekorációk Design Centerébe mindenképpen bekerülhet az

ablakokból leereszkedő, igényesnek éppen nem nevezhető papír és műanyagkeverék Mikulás bácsi. Annyira szívet melengető, szinte már hiányozna.

Csak mellékesen említem meg a gyakorta gondot okozó ajándékkérdést, a karácsonyi nagytakarítást, a sütés-főzést, a remek hitelajánlatokat, a bejglivel felszedett plusz 5 kg-ot, a kiváló sablonajándékokat, a szokásos éves pizzamaadagot a szülőktől (pl. Nógrádi tanár úrnak már jelentős gyűjteménye van)... stb.

És hogy mi a legnagyobb baj? Az, hogy karácsonykor mindenki békességről, szeretetről, családról beszél. Miközben még az ünnep előtt a

fejetlenségben megőrül, és a végén már a háta közepére sem kívánja az egészet. Így pont az a hangulat veszik el, ami alapból az ünnepet jelentené...

Szerintem kevesebb giccs és erőltetett dolog nélkül szebb, meghittebb lenne a készülődés, és valóban azt jelentené, amire hivatott.

Mellesleg remekül telt a karácsony, megvolt a feeling, a családdal és a sok finomsággal. Szóval bizonyos mértékben még az előkészületek „szörnyúségeit” is feledtették az ünnep pillanatai... Mindenesetre remélhetőleg jövőre zökkenőmentesebb lesz a december.

Celebek vagy sztárok?

A következő cikkemben az RTL Klubon tavaly vetített népszerű *Celeb vagyok, ments ki innen!* című műsort fogom összehasonlítani a TV2 adóján sugárzott *A sztárok a fejükre estek* című műsorral.

Amikor azon gondolkodtam, hogy hogyan lehet összehasonlítani ezt a két elég hasonló témájú műsort, az első dolog, ami eszembe jutott, az az, hogy vették-e a műsort vagy sem. Ugyanis sokan tudhatjátok, hogy a *Celeb vagyok, ments ki innen!* eredetileg az angol Granada London formátuma, míg a TV2 műsorát a csatorna maga szerkesztette Frei Tamás segítségével. Az RTL Klub műsora és a TV2 műsora közt alapvetően az volt a különbség, hogy míg a *Celeb* tényleg csak a valóságshow lényegét tartalmazta, azaz a celebek konfliktusait, addig a TV2 műsora körbevezetett Afrikában. Itt nem volt az az enyhe konzervműsor érzésünk, mint a *Celeb*ben, ahol az egészet akár egy stúdióban is felvehették volna. Azon kívül, hogy dzsungelben voltak, Argentínában, meg elmentek néha nagyon unalmas kincsvadászatokra és bátorságpróbákra, nem tör-

tént semmi. A kiszavazás rendszere is enyhén furcsa volt a *Celeb*nél. Ugyanis az történt, hogy egy hétig mindenki ott élt, ott szenvedett a táborban, és utána minden nap elment egy ember. Erről az a véleményem, hogy ez a megoldás igazából arra jó, hogy a nézők többet telefonáljanak, viszont elég nagy hátulütője, hogy így egy széria sokkal rövidebb. Azután, hogy szeptemberben vagy októberben elkezdődött, november elejére már lement két széria, és akkor annyi volt az egész. Egyetlen pozitívum az volt a *Celeb*ben számomra, hogy használtak fel zenéket az előző számban bemutatott *Code Geass – Hangyaku no Lelouch* című rajzfilmből illetve a *Narutó*ból is. A TV2 műsora ellenben a jól megszokott séma alapján működött, minden héten szavazzunk ki egy emberkét és húzzuk a műsort tíz hétig. A műsorvezetők itt a TV2 háziasszony Liptai Klaudia

Celebek

Sztárok

és a *Popdaráló* című elég érdekes hangvételű műorból Kovács Áron voltak. A TV2 műsorának nagy problémája, hogy az időjárás és az utak miatt csúszhatnak a tervvel, így nem biztos, hogy eljutnak A-ból B-be úgy, ahogy szerették volna. Nagy összegzésben nézzük meg, hogy melyik volt a jobb. Nehéz dönteni, mivel egyik se volt jó, mindegyik butított téged, de jókat lehetett röhögni a műsorokon néha. A *Celeb*et személy szerint a zenék miatt szerettem, illetve azért, mert elég érdekes konfliktusok voltak, viszont az egész egy katy-

vasz volt, és nem kellett volna hozzá dzsungel – tiszta olyan volt, mint a régi *Big Brotherek*. A TV2 műsora igazából egy RTL Klubon vetített műsorra, a *Világfalura* hasonlított bizonyos szempontból, azzal az elég nagy különbséggel, hogy itt nem a busmanok és a népek játszották a főszerepet, hanem a sztárok és konfliktusai. Melyik volt a jobb? Talán a *Sztárok a fejükre estek*, de egyikből se néznék meg még egy szériát, az egyszer biztos.

Halpern Bence
(King Kong)

Az igenember

A gumiarcáról méltán híres Jim Carrey az új évet egy új filmmel kezdi, *Az igenemberrel*. A film története egy valódi sztorin alapszik: egy brit komikus, Danny Wallace hat hónapon keresztül mindenre igent mondott, és ezáltal megnyerte a lotót, barátnője lett és a munkahelyén is előléptették. Ezeket az élményeket megörökítette egy könyvben, amely óriási sikernek örvendett, és négy évvel később a mozivászonon jelent meg *Az igenember* története.

Úgy gondoltam a bemutató alapján, hogy egy nagyon szórakoztató vígjátékot fogok látni. Sajnos valamelyest csalódnom kellett. Bár az alapsztori nagyon jó és érdekes, magába a forgatókönyvbe nem tudtak túl sok ötletet belecsempészni, rengeteg más filmből jól ismert motívum köszön vissza ránk, és ezáltal nem nyújt sok újat a nézők számára. A poénok többségét már a bemutatóban lelővik, és bár azokon kívül még jó pár jeleneten lehet nevetni, ahhoz képest, hogy ez a film vígjátéknak készült, keveslem a viccek mennyiségét. A romantikus szálát sem nevezném kiemel-

kedőnek – elhamarkodott és egyáltalán nem hiteles az, milyen gyorsan kezd alakulni főhősünk szerelmi élete. Emellett – hogy ezzel lezárjam a negatív vélemények sorát – úgy érzem, hogy túlságosan el lett nyújtva a film, rengeteg a töltelékjelenet, ami nem viszi se előre, se hátra a történetet, csak kitölti a játékidőt.

A pozitívuma a filmnek szerintem az, hogy egy igazán ötletes alaptörténete van, és hogy az egész film valós, elérhető dolgokról szól. Nagyon jó üzenete van arról, hogy hogy éljék az emberek az életüket, és szerintem egyáltalán nem furcsa, ha azután,

hogy valaki megnézi a filmet, egyre többet fog igent mondani, ha lehetősége lesz rá. Személyes kedvenceim a filmből Carl főnöke és a bulijai, illetve Allison zenekara.

Mindent összevetve szerintem *Az igenember* egy átlagos, középszerű film, egyáltalán nem nézhetetlen, de nem is fogja megváltani a világot. Ettől függetle-

nül ajánlom a megtekintését, másfél órára biztos kikapcsolódást nyújt.

Vass Kata

Az igenember
(*Yes Man*, 2008, 204 perc)

Rendezte: Peyton Reed

Szereplők: Jim Carrey,

Terence Stamp,

Zoey Deschanel

Twilight — Alkonyat

Bella Swan (Kristen Stewart) elköltözik az apjához, mikor anyja újraházasodik. Nincs sok kedve elmenni Forksba, ahol folyton esik az eső. Bella különbözik a többi lánytól. Nem azzal tölti mindennapjait, hogy fiúk után rohangáljon, nevetgéljen, bolondozzon, vásároljon. Ő komoly és megfontolt, na meg persze nagyon szép. Úgy gondolja, hogy nem fogja jól érezni magát az édes-

apjával, de egy fiú miatt minden megváltozik. Összeismerkedik a megközelíthetetlen Edward Cullenel (Robert Pattinson). A titokzatos fiú elintez kerüli Bellát, majd egyre közelebb kerülnek egymáshoz. Szerelmesek lesznek egymásba, de Bella rájön, hogy ő más, mint a többi fiú, mindezek ellenére még így is hisz benne, szereti őt. Tudja, hogy szereti őt a fiú, de azt is tudja, hogy ő

jelenti számára legnagyobb veszélyt. A lány élete kezd egyre izgalmasabbá és ijesztőbbé válni. A városban különös halálesetek történnek, a gyilkosokat nem tudják elkapni...

A történet Stephenie Meyer azonos című könyvének a feldolgozása. Amerikában hatalmas rajongótáborra szerzett magának a könyvsorozat. A hazai filmpremier mindössze egy héttel az amerikai után, november 27-én volt.

A film egyszerűen lenyűgöző. Imádom a fantáziadús, a félelmetes és a vicces filmeket, és ez mind a három volt egyben. Egyszerűen minden gondolatomban a film körül forog, annyira magával ragadott. A látványvilág magával ragadó volt, tökéletesen hozta a történetre jellemző misztikus világot. A filmben szereplő színészek kevésbé ismertek, de a szereplőválogatás is igen jól sikerült.

Rengeteg érdekes karaktert válogattak össze még a mellékszerepekhez is. A film vége szívszorító érzés volt számomra, fájt kilépni ebből a mesészerű világból. Ebben a filmben jelen volt a szerelem, az izgalom, az akció, a természetfeletti. Én biztos vagyok benne, hogy többször is meg fogom nézni, és a DVD-t is meg fogom venni, sőt még a könyvet is. Kicsit sajnálom, hogy nem a könyvet olvastam el először, mert ha a film ilyen jó volt, akkor a könyv biztos még jobb. Én magam pontosan egy ilyen izgalmas világról álmodozom, ahol sok nem mindennapi dolog történik. Már alig várom a folytatást.

Varga Dóra

Alkonyat

(*Twilight*, 2008, 120 perc)

Rendezte: Catherine Hardwicke

Szereplők: Kristen Stewart,

Robert Pattinson, Taylor Lautner

Free Mind

Az idei Őszi Zenei Fesztiválon a muzikális egyének ismét élvezhették az iskola zenei eseményeiről már-már nélkülözhetetlen Free Mind zenekar produkcióját. Enyhe túlzással sokszerűen érintett, hogy eddig még egy szubjektíves újságíró sem faggatta ki a zseniális együttest. Így hát felkerestem a négy fiút egy interjú erejéig.

A csapat tagjai:

Balla Gergely (Mózsi): gitár
Fekete Zoli: basszusgitár, trombita, ének
Farkas Szilveszter (Szilva): gitár
Szöllösi Barnabás (Mofi): dob és néha még a hangja is felcsendül

Szub: Hogy is indult ez az egész? Mikor is debütáltak?

A fiúk számolásba kezdtek, „mert ugye, ha hetedikesek voltunk és most...”, és végül megszületett a válasz:

Mofi: 4 éve, az egész egy AKG-s karácsonyi koncerttel kezdődött, ahol Mózsi, Zoli és Radnóti András (egyéb elfoglaltságok miatt már nem a csapat tagja) játszottak.

Ezután még felléptünk az akkori szalagavatón is – szól közbe Zoli.

Később ez a formáció feloszlott – folytatja Mofi. – Közben Mózsi meg én sokat próbáltunk együtt, és Szilva is tanulgatott gitározni.

Zoli: Szerintem végül Mózsi hozta össze a csapatot a régi formációból. Utána jöttek az ötletelések, hogy akkor ki milyen gitáron játszon, és ki énekeljen.

Szub: Miért pont a Free Mind névre esett a választás?

Zoli: Mondtam, hogy legyen Free Generation, mivel a rendszerváltás után születtünk, aztán tulajdonképpen később ebből alakult ki a név.

Mózsi: Gondolkodtunk, volt több ötlet is, de végül a Free Mindnál maradtunk.

Mofi: A jelentése: Szabadítsd fel az elméd! Azért gondoltuk,

hogy ez jó lesz, mert eleinte már meglévő számokat dolgoztunk át a saját stílusunkra.

Szub: Miben változott a Free Mind a 4 év alatt?

Zoli: Főként az együttes tagjai változtak. Mivel nincs énekesünk, több emberrel is megpróbáltuk az együttműködést, de legtöbbször sikertelenül. Egy lány volt, Evelin, akivel közös fellépést is sikerült létrehozni.

Szilva: Igen, meg az elején még mindenkinek hosszú volt a haja... Mára már ez is megváltozott.

Mózsi: Most elvileg 4 tagú az együttes, de van egy állandó vendégünk, Mádhava (szaxofonon).

Szub: Az élet minden területén adódnak konfliktusok. Ez mennyire érint egy zenekart, titeket?

Mofi: Tavaly volt a legtöbb probléma, és általában mindig azzal a kérdéssel van a baj: „Milyen formában játszunk?”. Persze a koncertek előtti mélypontok is konfliktusokat okoznak, ez azért van, mert általában az utolsó pillanatra hagyjuk a felkészülést.

Szub: Mitől vagytok egyediek?

Zoli: Nem törekszünk arra, hogy populárisak legyünk. Fontos, hogy jól érezzük magunkat, és olyan dalokat játszunk, amelyek a mi fülünknek jól esnek.

Mózsi: Régebbi zenéket játszunk, ami ebben a korosztályban nem megszokott.

Mofi: És ez jó ízlésre vall.

Szilva: Ez egy kicsit bluesosabb stíl, nem populáris, de nagyon jó, és nekünk ez tetszik.

Szub: Az AKG-n kívül is van-

nak fellépéseitek?

Mózsi: Eddig két fellépésünk volt és két tehetségkutató versenyen vettünk részt.

Zoli: A tehetségkutatón mind a két alkalommal Mózsié lett a „legjobb hangszeres” díj.

Mofi: Igen, a vándorkupa valóban a Mózsinál ragadt, most már lassan a nevére adják – mondja nevetetve.

Szub: Milyen rendszerességgel próbáltok?

Mózsi: Elvileg heti 1,5-2 órát. Persze koncertek előtt többet gyakorlunk.

Szub: Mik a terveitek a jövőt illetően?

Szilva: Az biztos, hogy játszogatunk tovább és jól érezzük magunkat.

Zoli: Még szeretnénk összeállítani egy állandó műsort.

Mofi: Azért még bővíthetnénk is csapatot egy billentyűssel és egy jó énekes csajjal.

Zoli: És a következő félévben pedig egy önálló AKG-s koncertet is szeretnénk adni, és más együttesekkel is szeretnénk közösen játszani.

Ahogy mondani szokás, végre „lehetőségünk nyílt betekinteni a kulisszák mögé”, sikerült megismernünk a Free Mindot kicsit jobban.

Az interjú során sokak számára kiderülhetett, hogy a Free Mindban az a különleges, hogy a csapatban mindenkinek (néha egymástól távoli) elég sajátos, de mindenképp karakteres egyénisége van. Ez okozhatja a káoszt, de ők mégis képesek pont ezt felhasználva még színesebbé tenni a zenélést, tökéletesen együttműködni, és ezáltal hatalmas sikereket aratni.

Rikker Zsófia

Bivalyrezervátum

Az őszi szünetben a Kis-Balatonnál jártunk. Megkapó volt a vidék szépsége, a még zöld fűvön az ezer színben pompázó falevéltregeteg, az illatos gombák, az égbék színben játszó Kis-Balaton a kapásban reménykedő horgászokkal. A levegőnek különös citromillata volt. Kápolnapusztán a bivalyrezervátumot is meglátogattuk. Először azt gondoltam, hogy nem fog tetszeni a hely, nem szeretnék unalmas állatokat nézni sok-sok órán keresztül.

A rezervátum a puszták közepén volt, még a GPS sem jelezte az odavezető utat. Beléptünk egy trágyaszaggal átitatott kis házikóba, ahol megvettük a jegyünket egy kedves úriembertől. Továbbmentünk a kunyhóban, vitrinekben kitömött állatokat nézhettünk meg, kis ajtókat is nyitogathattunk, amikből rókák, vidrák, ragadozómadarak és rágcsálók vicсорítottak ránk.

A szabadba kijutva a hatalmas

pusztán bivalyok százai kérődztek vagy dagonyáztak. Egy nagyobb csorda a sétaút mellé húzódott. Arra gondoltunk, mi lenne, ha közelebb mennénk hozzájuk. Szembe álltunk velük karnyújtási távolságra, éreztük a szagukat, hallottuk, ahogy hangosan fűjtanak, de kicsit hátrébb húzódunk, mert olyan gyilkosnak tűnő tekintettel meredtek ránk, hogy még a villanypásztor ottléte sem nyugtatott meg minket. Én egy kicsit közelebb mentem, hogy lefényképezzem őket, a morc tekintetű bivalyt, a kis bivalyokat, akik az anyukájuk után mennek, meg a sárban dagonyázó lustálkodókat is.

A sétaút a villanypásztorok között vezetett, mintha mi lettünk volna bezárva. Utunk során végig táblák kísérték, amiken megtudhattunk mindent az állatokról. A gémeskút mögötti réten szürkemarkarhacsorda legelt. Meseszerű lát-

vány volt a borját szoptató tehén. Hamarosan nem várt akadályba ütköztünk. Át kellett kelniünk a szürkemarkarhák között egy átjárón, ami még nem lett volna nehéz feladat, ha nem lettek volna ott a marhák. Hatalmas szemeiket, nedves orrukat kíváncsian fordították felénk. Az átkelő maga egy sáros, csúszós kis 2-3 méteres hely volt, egy-egy kiskapuvál a két oldalán. Megálltunk, várakoztunk egy előttünk sétáló családdal. Nem tudtuk, ki induljon el először, a marhák vagy mi, attól féltünk, ha mi megyünk először, hirtelen megindulnak. Sokáig így udvariaskodtunk az állatokkal, de időközben egyre több érkezett, végtelennek tűnő sorokban. Az egyik fiatal marha el szeretett volna indulni, de meglepetésünkre az előtte álló jószág szarvával visszatessékelte őt a sorba. Végül átvágtunk előttük, s mikor az utolsó ember is kitétte a lábát a területükről, ők is elindultak. Mindeközben teljesen Oroszlánkirály érzésem volt, mint amikor jött a vágató bivaly csorda és elsodorta a kis Szimba édesapját. Csak itt nem vágattak az állatok, hanem lassan, óvatosan lépkedtek. Csakhamar egy újabb nehézség keresztelte utunkat. Ismét át kellett kelniünk egy ilyen átjárón, csak most a bivalyok között. Ők már nem voltak olyan barátságosak. Az egyik

elkezdte a korlátnál a szarvát élesíteni, mi ijedten húzódtunk hátrébb. Az előttünk lévő család férfitagjai már átjutottak a biztos helyre, de a nők még ott maradtak velünk. A két bácsi vigyorogva integetett át nekik, hogy nyugodtan jöjjenek. Persze nem voltak bolondok, megvárták, amíg a bivaly kicsit messzebb húzódott, majd mi is szorosan a nyomukban átsliszszoltunk. A kijárat felé közeledve még be lehetett térni egy kis múzeumba, ahol a régi falusi életről, a marhák és bivalyok hasznáról, mindenféle érdekes dologról láthattunk kiállítást. Voltak ott olyan képek, amelyek számomra nem voltak szokványos dolgok. Az egyik fényképen egy kisfiú ült az egyik nagy állaton, és az arcán nem látszódtott félelem. Szerintem mi ezt nem mernénk megtenni.

A rezervátumbeli sáta legvégén még rá lehetett ülni egy kis bivalyszoborra, no, erre mi is félelem nélkül felpattantunk. Testvéreim megkönnyebbülten távoztak a szerintük félelmetes állatok birodalmából. Jó volt, hogy eljöttünk ide, egy újabb kalanddal gazdagodtunk.

Próbáljátok ki ti is!

Varga Dóra

*Kis-Balaton, Kápolnapusztán
Nyitva egész évben
9 órától sötétedésig*

Belépő: felnőtt 500 Ft, kedvezményes 400 Ft, gyermek 200 Ft.

A matek és én

Bizony, nem könnyű az élet... De nem ám! De még mennyire nem az! Piszkosul nehéz! Hogy mennyire kibírhatatlan! Csak néz az ember a táblára, és azt gondolja: milyen borzasztóan, iszonyúan, szörnyen, kibírhatatlanul nehéz az élet. Csak nézi a táblát, és egy idő után csak a matematikatanár mély, búgó hangját hallja, de az értelme már nem jut el az agyáig. A számok összefolytak, a tábla hol megnő, hol összetöpörödik, de meg nem állna, hogy az ember egy pillanatra is felléle-

gezhesen. Ilyenkor jobb elmenekülni a beszélgetés vagy levelezés leple mögé, de most valahogy nem tud megmozdulni a fejem. Csak bámulok, mint diák a tanárra, mikor nem ért valamit. Persze én már nagyon jól tudok úgy nézni, hogy a tanár azt higgye: mindent értek, és még rá is bólintok egy-egy példára, hogy rendben, vagy hogy oké. Ezt néha már olyan hévvel tudom előadni, hogy elhittem magammal is, hogy tényleg értem, és hogy szép az élet. De ez a stádium csak egy

pár percig tart, mert aztán rájövök a szörnyű valóságra, hogy mégsem értek semmit az egészből. De most valahogy ez nem megy, mintha valaki egy szivattyúval kiszívta volna az agyam. Ajaj! Most meg ásitok egyet, megijedek: már tudom, mi következik, de akaratlanul eldőlök a padon és elalszom. Aztán hirtelen felhangzik a nevem, megijedek, hát mégis megtalált a matekszörny és fel-falja az agyam, de aztán megkönnyebbülten sóhajtok fel, hogy csak a matematikatanár

az, és még annak is tudok örülni, hogy egy szép kerek 0-ást kaptam órai munkára. Mind-egy, lényeg, hogy az agyam megmaradt...

Horváth Csenge

Agyament aukciók

Pár hónapja böngészem szabadidőmben aktívan az eBay nevű internetes oldalt, és olyan dolgokra találtam rá, olyan áráért, amin csak röhögni tudtam – a legjobb aukciókat olvashatjátok az alábbi cikkben.

A hétlábú pók

Unokatestvéremmel volt egy kellemes párbeszédem, mire belinkelt egy oldalt (<http://www.fun-with-english.co.uk/2008/11/story-of-7-legged-spider.html>). Ezen az oldalon egy elég érdekes levelezést olvastam arról, hogy valaki egy Paint grafikával akarja kifizetni a 234 dolláros számláját – ez a grafika egy 7 lábú pókot ábrázol. Akit érdekel a sztori, az nézze meg ezen az oldalon, csak nagy vonalakban írtam most le, sajnos csak angolul elérhető. Ez egy blogbejegyzés volt egy oldalon, úgyhogy mint gyakorlott blogger, megnéztem a kommenteket is, amelyek közül az egyik egy elég érdekes eBay aukciókra mutatott. Ezek

szerint ennek a hétlábú póknak a csoda Paintbrush grafikáját kemény 10 000 amerikai dollár értékben sikerült eladnia a tulajdonosnak. Ugye azért ért ennyit, mert ez volt az „eredeti” kép. Teljes értelmet csak akkor nyer persze a történet, ha elolvassuk a fenti levelezést, különben pedig egy gyenge póónak tűnik.

...és ami hiányzik

A hétlábú pók Paintbrush grafika sikerét sokan próbálták megismételni, az egyik ilyen próbálkozás az volt, amikor valaki „megtalálta” a pók utolsó, hiányzó lábát. Ez persze közel sem ér annyit, mint a hét lába meg a teste, így összesen 5 és fél ausztrál dollárnál tart még az aukció.

Hajszálak

Egy 39 éves amerikai nő a saját hajszálain keresztül próbál az eBayen pénzt gyűjteni, aminek a felét a Nemzeti Agytumor szervezetnek akarja adni, ugyanis állítása szerint őt glioblastomával diagnosztizálták, ami egy elég durva formája az agydaganatnak. Saját állítása szerint le fogja győzni ezt a borzalmas kórt, és nagyon jó hozzáállása van mindenhez. Az árverés még egy dollárnál se tart.

Könnycseppek

Természetesen az emberi származékoknak széles skálája megtalálható, de a könnycseppekről szívesebben írnék most, mint a sokkal agyamentebb emberi szerves származékokról. Szóval ez a könnycsepp egy hétéves amerikai kislánytól származik, állítása szerint élete legrosszabb napjáról. Az történet ugyanis, hogy a kisgyerek az elég torz Disney világban nőtt fel, Mickey egérként és Donald kacsán, és látta, hogy

létezik Disneyland, ahol található kedvenc Pluto kutyájával és Minnie egerével. Azt mondta az apjának, hogy milyen szívesen elmenne Disneylandbe. Amikor az apja közölte, hogy nem lehet, akkor elsírta magát, az apja viszont gondolt egyet, fogta a könnycseppjeit, fotó, és rakta fel az eBayre. Elvileg már pakol a kislánya.

Mi a tanulság? Akármilyen agyament is egy ötlet, egy aukció, akkor is lehet pénzt keresni. Gyönyörű példa talán az évekkal ezelőtt kitalált 1000x1000 pixeles kép, aminek 1 pixelét 1 dollárért adta el az illető. Jól meg is gazdagodott belőle. Ha felkapja egy oldal, kirakja az Index, Yahoo, akkor már nem kell sok ahhoz, hogy akár a nagyobb cégek vegyenek 100 pixelt. Tehát csak rajtatok áll, milyen agyament ötletet találtok ki, és hogy ez mennyire jön be. Jó gondolkodást!

**Halpern Bence
(King Kong)**

Obama

Néhány hónapja az elnökválasztással Amerika történelmet írt. 365 elektor és a szavazók 52%-a Illinois szenátora, Barack Obama mellett tette le voksát, aki ezáltal a legelső afro-amerikai elnök lett január 20-ai beiktatása után. Ezt a pillanatot két éves kampányolás előzte meg, ami, azt gondolnánk, lefárasztotta a jelenlegi elnököt – pedig ennek pont az ellenkezője történt. A beiktatása előtt naponta tartott újabb és újabb sajtókonferenciákat, gyakran megfordult a Fehér Házban, és folyamatosan szervezte a kabinetjét. De még ne szaladjunk ennyire előre, lássuk, milyen út is vezetett idáig.

Barack Obama 47 évesen az egyik legfiatalabb amerikai elnök lett. Honolulun született és nőtt fel, nagy szegénységben, egy amerikai anyuka és egy kenyai édesapa gyermekeként. Szülei hamar elváltak, apja akkor halt meg, amikor ő még csak 21 éves volt. Róla '95-ben írt egy memoárt, *Dreams from My Father* (Álmok apámról) címmel – ugyanebben az évben hunyt el Obama édesanyja.

Az új elnök mindig nagyon okos volt. Az egyetemét Los Angelesben kezdte, két évre rá a Columbián folytatta tanulmányait, politikát tanult. Miután befejezte az iskolát, elkezdett dolgozni, ám öt évre rá ismét egyetemista lett, ezúttal a Harvardon, a jogi karon. Itt ismerkedett meg feleségével, Michelle-lel, aki Obama tanácsadója volt, ám hamarosan egymásba szerettek, és 1992-ben össze is házasodtak. Obama az egyetem lapjába, a *Harvard Law Review*ba gyakran írt, az első éve végén még

szerkesztőként, ám másodikként már az elnöke lett. Ekkor jelentette meg a már korábban említett *Dreams from My Father*t, és mivel a *Harvard Law Review* történetében ő volt a lap első afro-amerikai elnöke, nagy figyelmet kapott a médiától ő maga, illetve a könyve. Miután elvégezte a Harvardot, visszaköltözött Chicagóba, ahol professzorként kezdett dolgozni a helyi egyetemen.

1996-ban kezdte el politikai pályafutását, amikor beválasztották Illinois szenátusába. Itt az egészségügyi és szociális szolgáltatásokkal foglalkozott egészen 2004-ig, amikor nagyobb fába vágta a fejszjét, és Illinois szenátori székét pályázta meg – sikerrel. A kampánya által ismét nagyobb figyelmet kapott a médiától, és ezáltal beszédet is mondhatott a 2004-es Demokrata Nemzeti Konvención. Megválasztották szenátornak, és 2005 januárjában munkába is állt.

2007. február 10-én jelentette

be Obama, hogy indul az elnökválasztáson. A bejelentést Springfieldben, az Old State Capitol épülete előtt tette meg, ahol Abraham Lincoln is egy híres beszédét tartotta. Kampányának fő szlogenjei a Változás (Change), a Remény (Hope), illetve az Igen, megcsinálhatjuk (Yes We Can) volt. Ez utóbbit eredetileg nem szánták szlogennek, úgy lett híres, hogy az Obamát támogató sztárok összefogtak, és felénekelték az egyik beszédét, amelynek kulcsszavai voltak ezek.

Obama kampánya nagyon népszerű lett. Eredetileg nem volt elég pénz rá, ezért is volt kellemes meglepetés, hogy rengetegen kisebb összegeket ajánlottak fel a kampányra, így nagy összeg gyűlt össze. Továbbá mutatja ezt a népszerűséget az, hogy a 2008-as *Time* magazin legbefolyásosabb emberei között ezúttal Obama is helyet kapott vetélytársai, John McCain és Hillary Clinton mellett, majd később ugyanez a lap őt választotta az év emberének.

Viszont Obama sajnos nem csak pozitív visszajelzéseket kapott. A kampánya alatt rengeteg támadás érte, elsősorban a média részéről. Meg lett kérdőjelezve vallása, hazaszerete, terroristának, elitistának lett titulálva, ám mégis a legnagyobb botrányt az keltette, amikor egykori lelkipásztoráról találtak olyan felvételeket, amelyekben Amerikát átkozza el. Heteken keresztül csámcsogtak ezen, ám végül Obama az egészet egy óriási figyelemmel követett, és később az egyik leghíresebb beszédévé vált, emberfajtaokról és rasszizmusról szóló beszéddel zárta le. Az ez előtti és utáni támadásokat is büszkén, emelt fővel fogadta, és soha nem támadott vissza.

Összességében pedig mindez megérte, hisz november 4-én (egy nappal nagyanyja halála után) ő nyerte meg az elnökválasztást. A diadalbeszédében, amelyet Chicagóban több száz ezer támogatója előtt tartott, bejelentette, hogy Amerikához érkezett a változás. Az egész világon óriási öröm volt, hogy ő nyert, utcai felvonulások voltak Amerika-szerte (többek között New Yorkban, Miami-ban, Bostonban, Seattle-ben, Washingtonban, Atlantában, Philadelphióban), illetve Németországban (Bonn és Berlin), Japánban (Obama), Kanadában (Toronto), Brazíliában (Rio de Janeiro), Ausztráliában (Sydney) és Kenyában.

Én személy szerint nagyon örülök, hogy ő nyerte a választásokat, már akkor, amikor tavaly elkezdtem nézni a politikával kapcsolatos híreket, rögtön ő volt a legszimpatikusabb, így csodás volt látni, hogy ő költözhetett be a családjával együtt a Fehér Házba. Egy igazán okos, tapasztalt, művelt férfi fogja irányítani a világ vezető országát. Azt hiszem, bátran mondhatom mindenki nevében, hogy a lehető legjobbakat kívánom neki.

Vass Kata

